

Luxembourg, den 21. december 2011

Dom i de forenede sager C-411/10 og C-493/10
N.S. mod Secretary of State for the Home Department og
M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner Minister for Justice,
Equality and Law Reform

Presse og Information

Asylansøgere kan ikke overføres til en medlemsstat, hvor der er risiko for, at de bliver udsat for umenneskelig behandling

EU-retten tillader ikke en uafkræftelig formodning for, at medlemsstaterne overholder asylansøgers grundlæggende rettigheder

Den fælles asylpolitik er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er åbent for alle, der på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen. »Dublin II«-forordningen¹ opstiller de kriterier, hvorefter det afgøres, hvilken medlemsstat der har kompetencen til at træffe afgørelse med hensyn til en asylansøgning, der indgives i Unionen – idet det principielt kun er én enkelt medlemsstat, der har kompetencen hertil. Har en statsborger i et tredjeland søgt om asyl i en medlemsstat, som ikke er den kompetente medlemsstat ifølge forordningen, er der i denne fastsat en procedure for overførsel af asylansøgeren til den kompetente medlemsstat.

I sag C-411/10 er N.S., der er afghansk statsborger, kommet til Det Forenede Kongerige efter at være rejst igennem bl.a. Grækenland, hvor han i 2008 blev anholdt. De græske myndigheder løslod ham efter fire dage med et påbud om at forlade græsk område inden for en frist på 30 dage. N.S. søgte ikke om asyl. Ifølge N.S. blev han, da han forsøgte at forlade Grækenland, anholdt af politiet og sendt tilbage til Tyrkiet, hvor han i to måneder blev tilbageholdt under belastende forhold. Han flygtede fra tilbageholdelsen i Tyrkiet og rejste til Det Forenede Kongerige, hvortil han ankom i januar 2009 og søgte om asyl. I juli blev N.S. underrettet om, at han ville blive overført til Grækenland i august i henhold til »Dublin II«-forordningen. Han anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse, idet han gjorde gældende, at hans grundlæggende rettigheder risikerede at blive tilsidesat, hvis han blev sendt tilbage til Grækenland. Den nationale ret har således henvist til, at asylprocedurerne i Grækenland lider af alvorlige mangler, at andelen af asylansøgninger, som imødekommes, er ekstremt lav, at retsmidlerne er utilstrækkelige og meget vanskeligt tilgængelige, og at modtagelsesforholdene for asylansøgere er utilstrækkelige.

Sag C-493/10 vedrører fem personer, der ikke har nogen forbindelse til hinanden, og som kommer fra Afghanistan, Iran og Algeriet. De er rejst gennem Grækenland, hvor de blev anholdt for ulovlig indrejse uden at søge om asyl. De rejste herefter til Irland, hvor de søgte om asyl. De modsætter sig at blive sendt tilbage til Grækenland og har gjort gældende, at procedurerne og forholdene for asylansøgere i Grækenland er utilstrækkelige.

I denne sammenhæng har Court of Appeal of England and Wales (Det Forenede Kongerige) og High Court (Irland) begge rejst spørgsmålet, om de myndigheder i en medlemsstat, der skal gennemføre en overførsel af asylansøgere til Grækenland (som den stat, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen ifølge forordningen) – henset til overbelastningen af det græske asylsystem og virkningerne heraf for behandlingen af asylansøgere og sagsbehandlingen af deres ansøgninger – forud for overførslen skal kontrollere, om denne stat faktisk overholder de grundlæggende rettigheder. De ønsker ligeledes oplyst, om disse myndigheder, hvis denne stat

¹ Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18.2.2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50, s. 1).

ikke overholder de grundlæggende rettigheder, er forpligtede til at påtage sig ansvaret for at behandle ansøgningen.

Under sagernes behandling ved Domstolen har tretten medlemsstater, Det Schweiziske Forbund, De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge, Amnesty International og AIRE Centre interveneret. Det er ubestridt blandt de deltagere i sagen, der har afgivet indlæg, at Grækenland i 2010 var indrejselandet for næsten 90% af de illegale indvandrere i Unionen, således at belastningen af denne medlemsstat er uforholdsmæssig i forhold til belastningen af de øvrige medlemsstater, og at de græske myndigheder reelt er ude af stand til at håndtere situationen.

I den dom, den har afsagt i dag, henviser Domstolen indledningsvis til, at det fælles europæiske asylsystem er blevet udformet i en kontekst, hvor det kunne lægges til grund, at alle de deltagende stater overholder de grundlæggende rettigheder, og at medlemsstaterne kan have gensidig tillid til hinanden i denne henseende. Det er netop på grund af dette princip om gensidig tillid, at EU-lovgiver vedtog »Dublin II«-forordningen, hvis overordnede formål er at fremskynde behandlingen af asylansøgninger i såvel ansøgernes som de deltagende staters interesse.

På grundlag af dette princip undersøger Domstolen herefter, om de nationale myndigheder, der skal gennemføre overførslen til den medlemsstat, som ifølge forordningen er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, forud for overførslen skal undersøge, om asylansøgers grundlæggende rettigheder overholdes i denne medlemsstat.

Domstolen bemærker, at ikke enhver tilsidesættelse af de asylretlige regler er tilstrækkelig til at forhindre, at en asylansøger overføres til den medlemsstat, der normalt har kompetencen, eftersom dette ville gøre de forpligtelser, der påhviler staterne i det fælles europæiske asylsystem, indholdsløse og bringe virkeliggørelsen af målet om en hurtig udpegelse af den ansvarlige medlemsstat i fare.

Domstolen finder imidlertid, at **EU-retten er til hinder for en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til »Dublin II«-forordningen er den ansvarlige stat, overholder Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder.**

Således **påhviler det medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til den medlemsstat, som i henhold til forordningen er den ansvarlige medlemsstat, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.** Domstolen finder, at medlemsstaterne råder over egnede redskaber til at bedømme, om de grundlæggende rettigheder overholdes, og dermed den reelle risiko, som asylansøgere udsættes for, hvis de overføres til den ansvarlige stat².

Domstolen tilføjer, at, med forbehold af muligheden for selv at behandle ansøgningen, **skal den medlemsstat, som skal overføre asylansøgeren til den ifølge forordningen ansvarlige medlemsstat, når den ikke kan gennemføre overførslen, gennemgå de øvrige kriterier i forordningen med henblik på at efterprøve, om et af de efterfølgende kriterier gør det muligt at identificere en anden medlemsstat som ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.**

I denne forbindelse **skal medlemsstaten drage omsorg for, at der ikke sker en forværring af en situation, hvor denne ansøgers grundlæggende rettigheder tilsidesættes, ved at proceduren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er urimeligt langvarig. Om fornødent påhviler det denne stat selv at behandle ansøgningen.**

Endelig præciserer Domstolen, at svarene på de forelagte spørgsmål ikke skal modificeres for at tage hensyn til protokol (nr. 30) om anvendelsen af Den Europæiske Unions charter om

² Bl.a. rapporter fra internationale ikke-statslige organisationer eller fra De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissariat.

grundlæggende rettigheder i Republikken Polen og i Det Forenede Kongerige.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Presse- og Informationsafdelingen: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106